

Det største tab

Der boede engang en lille familie i det nordlige Afrika et stykke uden for en lille landsby. De boede i en lille bambushytte uden vinduer, men med masser af kærlighed. Familien bestod kun af en far og hans to døtre på 5 og 7 år, fordi moderen til de to piger var død i barselssengen, da hun havde født den yngste. Faren arbejdede hårdt i marken hver dag for at kunne forsørge sine to døtre, for de betød alt for ham. Pigerne var gode ved deres far, og selvom de måtte knokle hårdt og ofte med knurrende maver for at hjælpe ham, så holdt de næsten altid humøret højt, for de vidste, at deres far passede på dem, og at han elskede dem. Det sagde han nemlig til dem hver aften, inden de skulle sove.

Faren havde en ven, der hjalp ham i marken, og som altid havde været der for ham. Vennen spurgte en dag faren, om ikke han havde haft svært ved at komme sig over, at hans kone døde i barselssengen. Faren svarede, at det havde været meget svært, men at den yngste datter mindede ham om sin kone, og om hvor dejlig hun havde været. Det havde gjort ham glad igen. Men pludselig en dag, da vennen og faren arbejdede hårdt i marken langt væk fra hytten, kunne de se røg vælte op i den retning, hvor hytten lå. Faren havde ikke sagt et ord, men havde smidt alt, hvad han havde i hænderne og var løbet med en hast, der overgik hans evner. Og selvom han havde løbet hurtigere, end de fleste ville tro muligt, så kom han for sent. Det havde måske været nogle tørre tørv, der var væltet over i ildstedet, mens pigerne var ved at forberede maden, der havde startet branden. De kunne godt være nået ud, men vennen var sikker på, at de havde forsøgt at slukke ilden med de tæpper, de havde i hytten. Til sidst havde røgen nok gjort det for svært for dem at finde ud. Faren sagde ikke noget. Hver dag sad han bare og kiggede ud mod horisonten med en lille hul-sten med en sivsnor knuget i hånden. Hans ven var bekymret for ham og kunne ikke forstå, hvordan han kunne holde ud at leve, når alt var blevet taget fra ham. Han kunne ikke begribe, at han ikke var vred, og at han kunne blive ved med at tro på livet. Endelig en dag gav faren ham et svar. Han sagde, at stenen med hullet i med den lille sivsnor, var hans yngste datters. Den mindede ham om hende, hendes søster og alt det, der havde været og alt det de havde haft sammen. På den måde levede de stadig inden i ham. Det kunne vennen godt se, men han kunne alligevel ikke forstå, at faren ikke var vred på Gud og på livet. Han var jo blevet svigtet og forladt, selvom han altid havde været en god mand. Men faren svarede, at han havde været heldig. Han havde måske aldrig fået livet, men det havde han altså. Han havde måske heller aldrig fået sin kone og sine to dejlige døtre, men det fik han, og han havde følt kærligheden uendelig stærkt sammen med dem. Nu var det slut, men han kunne alligevel ikke være vred over alt det, han trods alt havde fået. Stenen med det lille hul og sivsnoren var dét, der fastholdt troen hos faren på trods af den voldsomme modgang. Han vidste at for at kunne tabe noget må man først have noget, og det tab mindede ham om, hvor værdifuld en tid han havde haft.